

Arrest

nr. 104 041 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2013 met referentienummer 27419.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker legt op 25 juni 2012 een verklaring van inschrijving af als burger van de Unie in de hoedanigheid van zelfstandige.

Op 5 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 januari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene legde wel degelijk het volledig uittreksel van de kruispuntbank van de firma BATI voor, alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, overeenkomstig de bepalingen van art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981, echter betrokkene overtuigt niet daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen.

Ten gevolge van een controle van de Sociale Inspectie op 23/06/2012 werd betrokkene op 6 juli 2012 verhoord door een sociaal inspecteur van de Federale Overheidsdienst - Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg. Uit het proces verbaal van het verhoor is duidelijk op te maken dat betrokkene niet weet wat zijn statuut binnen het bedrijf is, werknemer of zelfstandige. Hij verklaart zelfs dat hij niet weet wat het verschil is tussen een werknemer en meewerkend vennoot. Zo weet betrokkene eerst niet wat een ‘aandeel’ is, maar zegt dan uiteindelijk dat hij er 25 heeft. Hij stelt dat hij er niets voor betaald heeft. Hij verklaart ook dat hij geen maandelijks inkomen krijgt, maar af en toe een stuk van de dagontvangsten. En als hij iets nodig heeft moet hij het maar vragen aan de ‘eigenaars’. Hij heeft dan ook (nog geen) toegang tot de bankrekening van het bedrijf, noch zicht op de boekhouding. Op het einde verklaart hij dat hij ongeveer 5.000 euro heeft ontvangen (wetende dat betrokkene verklaart een jaar in België te zijn en nog nergens anders gewerkt te hebben). Als hij een verlofdag wil nemen moet hij dat aan de ‘bazin’ vragen. Hij verklaart ook dat de ‘bazin’ verantwoordelijk is voor zijn sociale bijdragen die hij als zelfstandige moet betalen, maar weet niet bij welke kas hij aangesloten is. Hij verklaart eerst een paar keer bij die zaakvoerder geweest te hebben, die hem dan gevraagd heeft om bij hem te komen werken. De ‘bazin’ heeft toen gezegd dat ze alle drie vennoten waren en dat hij geen andere keuze had. Na de controle van 23/06/2012, vroeg betrokkene het verblijfsrecht aan als zelfstandige, terwijl hij tijdens het verhoor van 06/07/2012 stelt dat hij het waarschijnlijk zou aanvragen als werknemer.

Uit het geheel van de spontane antwoorden van betrokkene op de vragen van de inspecteur blijkt dat betrokkene eigenlijk in ondergeschikt dienstverband is en geen zelfstandig ondernemer. Het feit dat betrokkene het onderscheid tussen een werknemer en zelfstandige theoretisch niet kent, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, wel integendeel. Betrokkene antwoordde naar waarheid, overeenkomstig de relatie die hij heeft met de ‘werkgevers’ en die hij heeft tot het bedrijf, hoe de zaken geregeld zijn.

Betrokkene kan daarom het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1° niet uitoefenen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet de verzoeker het volgende uiteen:

“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring voor, die - in samenlezing met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (deel IV) - eveneens de schorsing rechtvaardigen:

Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse zaken wijst het verzoek af door te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Zoals vermeld heeft verzoeker op 25 juni 2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend.

Bij beslissing d.d. 5 december 2012 werd deze aanvraag geweigerd.

Deze beslissing stelt:

“Betrokkene legde wel degelijk het volledig uittreksel van de kruispuntbank van de firma BATI voor, alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, overeenkomstig de bepalingen van art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981, echter betrokkene overtuigt niet daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen.

Tengevolge van een controle van de Sociale Inspectie op 23/06/2012 werd betrokkene op 6 juli 2012 verhoord door een sociaal inspecteur van de Federale Overheidsdienst- Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg. Uit het proces verbaal van het verhoor is duidelijk op te maken dat betrokkene niet weet wat zijn statuut binnen het bedrijf is, werknemer of zelfstandige. Hij verklaart zelfs dat hij niet weet wat het verschil is tussen een werknemer en meewerkend vennoot. Zo weet betrokkene eerst niet wat een ‘aandeel’ is, maar zegt dan uiteindelijk dat hij er 25 heeft. Hij stelt dat hij er niets voor betaald heeft. Hij verklaart ook geen dat hij geen maandelijks inkomen krijgt, maar af en toe een stuk van de dagontvangsten. En als hij iets nodig heeft moet hij het maar vragen aan de ‘eigenaars’. Hij heeft dan ook (nog geen) toegang tot de bankrekening van het bedrijf, noch zicht op de boekhouding. Op het einde verklaart hij dat hij ongeveer 5.000 euro heeft ontvangen (wetende dat betrokkene verklaart in België te zijn en nog nergens anders gewerkt te hebben). Als hij een verlofdag wil nemen moet hij dat aan de ‘bazin’ vragen. Hij verklaart ook dat de ‘bazin’ verantwoordelijk is voor zijn sociale bijdragen die hij als zelfstandige moet betalen, maar weet niet bij welke kas hij aangesloten is. Hij verklaart eerst een paar keer bij die zaakvoerder geweest te hebben, die hem dan gevraagd heeft om bij hem te komen werken. De ‘bazin’ heeft toen gezegd dat ze alle drie vennoten waren en dat hij geen andere keuze had.

Na de controle van 23/06/2012, vroeg betrokkene het verblijfsrecht aan als zelfstandige, terwijl hij tijdens het verhoor van 06/07/2012 stelt dat hij het waarschijnlijk zou aanvragen als werknemer.

Uit het geheel van de spontane antwoorden van betrokkene op de vragen van de inspecteur blijkt dat betrokkene eigenlijk in ondergeschikt dienstverband is en geen zelfstandig ondernemer. Het feit dat betrokkene het onderscheid tussen een werknemer en zelfstandige theoretisch niet kent, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, wel integendeel. Betrokkene antwoordde naar waarheid, overeenkomstig de relatie die hij heeft met de ‘werkgevers’ en die hij heeft tot het bedrijf, hoe de zaken geregeld zijn.

Betrokkene kan daarom het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1° niet uitoefenen.’

1.

In de bestreden beslissing wordt het proces verbaal van verhoor d.d. 6 juli 2012 aangehaald als de reden om een verblijfsrecht te weigeren.

Verzoeker ontkent dergelijke verklaring te hebben afgelegd!

Ingevolge een specifieke en niet-correcte vraagstelling werden de antwoorden door de sociale inspecteur voorgekauwd. Het zijn echter niet de antwoorden van verzoeker.

Verzoeker werd duidelijk in de val gelokt.

2.

Bovendien is het proces-verbaal van verhoor waarnaar verwezen wordt de enige aangehaalde reden om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Verder onderzoek werd niet gevoerd.

De ene dienst neemt letterlijk de bewoordingen van de andere dienst over en neemt deze voor waar aan zonder de correctheid ervan na te gaan.

Dit houdt een flagrante schending van de motiveringsplicht in nu uit voorgaande blijkt dat verzoeker nooit dergelijke verklaring heeft afgelegd.

3.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker een verblijfsrecht geweigerd om reden van zogenaamde schijnzelfstandigheid.

Deze 'schijnzelfstandigheid' wordt formeel betwist !

Verzoeker is zelfstandige en werkt NIET in ondergeschikt dienstverband.

Gezien hij op zelfstandige basis werkt, heeft hij een aanvraag tot het bekomen van verblijf als zelfstandige ingediend.

Verzoeker heeft nooit verklaard intenties te hebben om verblijf aan te vragen als werknemer.

Verzoeker is aangesloten bij een sociale kas voor zelfstandigen en betaalt stipt zijn bijdragen.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd, voert verzoeker daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit.

Uit niets blijkt het tegenovergestelde.

Met uitzondering van een verhoor waarvan de inhoud ten stelligste wordt ontkend, worden geen middelen aangevoerd waaruit zou blijken dat verzoeker in dienstverband werkt.

De Minister slaagt er niet in een bewijs van dienstverband te leveren. Wie iets beweert, dient het bewijs te leveren!

Besluit: Deze 'motivering' is de enige reden welke aangehaald wordt om de aanvraag van verzoeker te weigeren. Uit voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De feitelijke juistheid van de motieven laat te wensen over. Het feitelijk bestaan van de aangehaalde motieven is absoluut niet naar behoren bewezen. De aangehaalde redenen welke aan de basis liggen van de weigering van verblijfskaart, stroken niet met de werkelijkheid.

Bovendien neemt de ene dienst de bewoordingen van de andere dienst voor waar aan en neemt ze letterlijk over zonder de correctheid ervan na te gaan.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenfinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het proces verbaal van verhoor van verzoeker om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, zeker nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Het wordt niet betwist dat de verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie in de hoedanigheid van zelfstandige heeft ingediend met toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verweerder weigert het verblijfsrecht toe te kennen om reden van 'schijnzelfstandigheid'.

Verzoeker betwist dat hij geen zelfstandige activiteit zou uitoefenen en in ondergeschikt verband zou werken. De verweerder heeft zich hiervoor gebaseerd op een verhoor afgenomen door een sociaal inspecteur van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, dat plaatsvond op 6 juli 2012. Verzoeker ontkent formeel deze verklaringen te hebben afgelegd en stelt: *"Ingevolge een specifieke en niet-correcte vraagstelling werden de antwoorden door de sociale inspecteur voorgekauwd. Het zijn echter niet de antwoorden van verzoeker."*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat (O.R.), sociaal inspecteur bij de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, op 6 juli 2012 een verhoor heeft afgenomen van de verzoeker, waarvan zich een niet-ondertekend proces-verbaal bevindt in het administratief dossier. In een e-mail van 10 juli 2012 verklaart de sociaal inspecteur (O.R.) dat hij op basis van verzoekers verklaring en van de gegevens van de RSVZ, een proces-verbaal (PV) van illegale tewerkstelling gaat opmaken. In een interne nota van attaché V.L.S. gericht tot attaché D.W..E. van 4 oktober 2012 wordt opnieuw melding gemaakt van het PV van illegale tewerkstelling van 8 augustus 2012.

De verzoeker betwist niet dat het betreffende verhoor heeft plaatsgevonden, maar stelt dat de vragen niet correct werden gesteld en de antwoorden door de sociaal inspecteur werden voorgekauwd en niet van hem zijn.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar het proces-verbaal van 7 juli 2012 en dat de overwegingen uit de bestreden beslissing overeenkomen met de verklaringen in het proces-verbaal. Deze overwegingen worden verder ondersteund of bevestigd in het administratief dossier, zoals in een e-mail van 10 juli 2012 en de interne nota van 4 oktober 2012. Waar verzoeker de verklaringen die door hem zouden zijn afgelegd in het PV van 7 juli 2012 betwist, dient verzoeker dit te doen via de daartoe geëigende weg. Niets wijst erop dat de verklaringen in het PV niet waarheidsgetrouw zouden zijn weergegeven. Het behoort niet tot de bevoegdheid van verweerder, noch van de Raad om de bevindingen van de sociaal inspecteur aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen. Verzoeker weerlegt de motivering niet aan de hand van 'tegenindicaties'. Het determinerend motief in de bestreden beslissing, met name dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent, wordt door verzoeker niet weerlegd aan de hand van concrete feitelijke elementen. Het oordeel van verweerder dat er sprake is van schijnzelfstandigheid is niet kennelijk onredelijk nu uit verzoekers verklaringen - die slechts een maand vóór de inschrijving als burger van de Unie, meer bepaald als zelfstandige zijn afgelegd - duidelijk blijkt dat hij eigenlijk in ondergeschikt dienstverband is tewerkgesteld. Verzoeker laat na aan te tonen dat de door hem gegeven antwoorden in het proces-verbaal van 7 juli 2012, die ondersteund worden door andere elementen uit het administratief dossier, niet met de werkelijkheid zouden overeenstemmen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat de vereisten overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet worden vervuld niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. Verzoeker maakt een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en van artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit niet aannemelijk en toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Waar verzoeker nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, toont hij niet aan met welke door hem bijgebrachte documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het verzoeker is die een aanvraag indient, en aldus de nodige bewijzen dient bij te brengen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder

onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing door rekening te houden met alle stukken waarover hij kennis had.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangetoond.

2.7. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Ter adstruering van dit middel zet de verzoeker het volgende uiteen:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.8. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.9. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het summiere betoog van de verzoeker waarin hij stelt dat hij “*hier het ‘centrum van zijn belangen gevestigd [heeft], in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België*” en dat hij “*gedurende enkele jaren gescheiden [zou] worden van zijn sociale relaties*” waarbij dat “*vanzelfsprekend niet bevorderlijk [is] voor een relatie, van welke aard ook*”, laat de Raad niet toe vast te stellen dat verzoeker een gezins-, familie- of privéleven ontwikkeld heeft in België.

Bovendien wordt opgemerkt dat, nu het om een eerste toelating gaat, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Wat het privéleven betreft, beperkt verzoeker zijn betoog tot de vage omschrijving dat het “*centrum van zijn belangen*” in België is gelegen en dat zijn privéleven “*verankerd*” is in België. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan zijn statuut van zelfstandige geen geloof kan worden gehecht, dat hij ongeveer 5000 euro heeft ontvangen van het bedrijf, dat hij verklaart sinds een jaar in België te zijn en nog nergens anders heeft gewerkt. Zelfs aangenomen dat er zou sprake zijn van een privéleven volgt uit het voorgaande geen positieve verplichting voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om zijn privéleven op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. *In casu* blijkt uit de bespreking onder het eerste middel dat verweerder op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet kan uitoefenen. Bovendien wordt opgemerkt dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr.140.615).

Waar de verzoeker de schending van artikel 12 van het EVRM aanvoert, dient de Raad vast te stellen dat de verzoeker nergens een voornemen tot huwelijk aanbrengt en op geen enkele concrete wijze aantoonst hoe de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing dit artikel zou hebben geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van artikel 12 van het EVRM is aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN